

jeho názoru okolnosti pro rozsouzení věci rozhodné nebyly v první stolici na přetřes vzaty, nanejvýš zjištěny. Nerozhoduje, že nezjištění, pokud se týče neprobrání oněch okolností nebylo v odvolání uplatňováno. O takový případ jde a jest proto výtka neopodstatněna.

Čís. 9716.

Není-li zažalováno saldo z kontokorentního spojení stran, nýbrž žalobce žádá přebytek, vyplývající ze srovnání pohledávek příslušejících navzájem oběma stranám, jest věcnou příslušnost posuzovati podle třetí věty § 55 j. n.

(Rozh. ze dne 8. března 1930, R II 75/30.)

Žalující firma domáhala se žalobou, zadanou na okresním soudě, zaplacení 3.723 Kč za stavební práce, tvrdíc, že jí žalovaný dluhuje 7.245 Kč, že se však tento peníz snížil na zažalovaný peníz tím, že majitel žalující firmy odebral od žalovaného různé zboží na protiúčet. Námitku věcné nepříslušnosti s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d námitce vyhověl a žalobu odmítl. D ů v o d y: Právem stěžuje si žalovaný na usnesení prvního soudu, kterým byla zamítnuta námitka věcné nepříslušnosti. Neboť žalobkyně žádá přebytek, vyplývající ze srovnání pohledávek, které přísluší žalobkyni a žalovanému, neboť tvrdí sama, že jí přísluší zbytkový peníz 7.245 Kč 80 h a že odebrala zboží na protiúčet, takže jí přísluší ještě zažalovaný peníz. V takovém případě rozhoduje pro věcnou příslušnost podle § 55 j. n. úhrnná výše pohledávek žalobcových, v souzeném případě přes 5.000 Kč. Protože již podle tvrzení žalující firmy tu není poměru kontokorentního v technickém slova smyslu, není okresní soud k rozhodnutí věcně příslušný.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati úspěch. Žalobkyně marně vytýká, že rekursní soud neprávem posoudil věcnou nepříslušnost podle třetí věty § 55 j. n. Podle § 41 j. n. náleží procesnímu soudu, by zkoumal svou příslušnost na základě žalobcových údajů. V souzeném případě tvrdila žalobkyně v žalobě, že jí žalovaný dluhuje za stavební práce ze dvou účtů ze dne 5. prosince 1926 zbytek 7.245 Kč 80 h, že se však tato částka snížila na zažalovaných 3.723 Kč 80 h tím, že majitel žalující firmy odebral od žalovaného různé zboží na protiúčet. Z toho plyne, že tu nejde, jak stěžovatelka uplatňuje, o kontokorentní poměr, který předpokládá ujednané všeobecné a trvalé sčítování vzájemných pohledávek dvou obchodníků, jsoucích v obchodním spojení, nýbrž o ojedinelé sčítování vzájemných pohledávek žalovaného, vzniklých z určitého právního důvodu, které při stanovení hodnoty sporu není odečísti podle § 56 třetí odstavce j. n. Není tu tedy zažalováno saldo z kontokorentního spojení

stran, nýbrž žalobkyně žádá přebytek, vyplývající ze srovnání pohledávek, které přísluší oběma stranám navzájem, a tu podle třetí věty § 55 j. n. rozhodnou jest pro věcnou příslušnost úhrnná výše pohledávek, jichž se žalobce domáhá na odůvodnění žádaného přebytku, najmě ano nebylo žalobkyní ani tvrzeno, že jde o úmluvu mezi stranami, by na pohledávku žalobkyně v určité výši již stávající bylo žalovaným něco zapraveno tím způsobem, by místo hotového zaplacení bylo dodáno určité zboží. Jelikož žalobce tuto úhrnnou výši svých pohledávek udává 7.045 Kč 80 h, tudíž penízem 5.000 Kč převyšujícím, jest pro souzenou žalobu podle § 50 j. n. příslušný sborový soud první stolice a nikoliv okresní soud, jakož se žalobkyně dovolává. Rekursní soud tudíž právem uznal věcnou nepříslušnost dovolávaného okresního soudu a žalobu odmítl.

Čís. 9717.

Vyhradil-li si kupitel právo zkoumati zasláný vzorek, šlo o koupi na zkoušku podle čl. 339 obch. zák. Při koupi na zkoušku jest prodatel povinen zaslati kupiteli prozatím vzorek objednaného zboží a kupitel se má o něm včas vyjádřiti, zda se mu zboží hodí čili nic. Prodátel má zaslati obchodní zboží prostředního druhu a střední jakosti.

(Rozh. ze dne 8. března 1930, Rv II 409/29.)

Žalobce (kupitel) domáhal se na žalované firmě (prodátelce) náhrady škody pro nesplnění kupní smlouvy. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, ježto se stala podmíněná smlouva na zkoušku podle čl. 339 obch. zák., žalobce vzorek nepřijal a tím od smlouvy ustoupil. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Nelze přisvědčiti odvolatelce, že, ano podle závěrkového listu došlo mezi nimi ke koupi na zkoušku a vzorek neodpovídal kupním podmínkám, měla právo z nedodržení smlouvy činiti proti žalované nároky uplatňované v žalobě. Neboť podle čl. 340 obch. zák. jest sice kup na zkoušku nebo podle vzorku nepodmíněný, avšak učiněný se závazkem prodávajícího, že zboží bude odpovídati zkoušce nebo vzorku. Z toho však nelze vyvozovati, že vzorek musí odpovídati zboží středního druhu a jakosti. Kupem ve smyslu čl. 340 obch. zák. byla by se smlouva stala teprve, kdyby bylo bývalo ujednáno, že žalovaná zašle žalující firmě zboží podle vzorku, nikoli však, když si žalující strana vyhradila právo zkoumati zasláný vzorek, a jej neschválila. Šlo tedy o kup podle čl. 339 obch. zák. a poněvadž žalující strana jako kupitelka zboží, jehož vzorek jí byl zaslán, výslovně neschválila, přestala žalovaná firma býti vázanou.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by po dalším jednání znovu rozhodl.